

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 februarie

Seria I, Anul XX, Nr. 8 (280), 2017

ZIUA VOLUNTARULUI CARITAS A- XI EDITIONE

Din sumar:

Mesajul Papei Francisc pentru Postul Mare 2017 - pag. 3-4;

Titu Maiorescu, creator de valori europene în spațiul românesc - 15 februarie 1840

- 18 iunie 1917 - pag. 5-7; Preafericitul Lucian, la ceas aniversar - pag. 19.

Mesajul Preafericitului Cardinal Lucian pentru timpul liturgic al Triodului

Iubiți fii suflatești,

Am început și anul acesta timpul Triodului ce cuprinde cele patruzeci de zile ale Postului Mare al Paștelui. După modelul celor patruzeci de ani de peregrinare prin pustia Sinaiului și a celor patruzeci de zile petrecute de Isus în deșert, acest timp ne invită să-i facem loc lui Dumnezeu în viața noastră.

Mântuitorul ne oferă adevărul și numai adevărul ne poate face liberi. Libertatea inimii nu poate fi prețuită decât de aceia care se deschid Evangheliei și se străduiesc să asume, încă de pe acum, bucuria vieții morale și demnitatea de a trăi în Hristos.

În acest spirit, aș dori să vă îndemn părintește la rugăciunea pentru țară, în aceste zile delicate pentru societatea românească. Cei care dețin autoritate să nu uite că au obligația de a sluji cu onestitate binelui comun și că au marea răspundere față de adevăr și față de moralitate. Numai dacă vom apăra cu toții cinstea, onomia și corectitudinea, se va putea menține încrederea între oameni, pacea și dreptatea în lumea în care trăim. Sfinte pentru neamul nostru, aceste lucruri sunt singura temelie validă a societății libere și a statului de drept.

Dragi fii suflatești,

Pilda Vameșului și a fariseului, a Fiului risipitor, a Înfricoșătoarei judecăți - din evangheliile duminici-

lor de la începutul Triodului - ne introduc și ne confirmă în chemarea lui Dumnezeu pentru adevăr, moralitate, transparență și convertire. A fi liber și a trăi în adevăr presupune jertfă și multe încercări, dar drumul spre Paște al lui Isus a trecut inevitabil prin încercare. „Sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, mărirea și cinstea” - spune sfântul apostol Petru (1 Pt. 1,6-7).

Vă însoțesc în străduința voastră pentru Adevărul lui Isus și pentru purificarea inimii și vă asigur de rugăciunea mea. Maica Domnului - de la a căror apariții la Fatima sărbătorim centenarul - să ne fie ocrotitoare, dar mai ales mijlocitoare la tronul Fiului său Preaiubit!

Cu arhieresti binecuvântări

Arhiepiscop major al Bisericii Române Unite
cu Roma, Greco-Catolică

+ LUCIAN Cardinal MUREȘAN

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu,

Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Mesajul Papei Francisc pentru Postul Mare 2017

Dragi frați și surori,

Postul Mare este un nou început, o cale care conduce spre un țel sigur: Paștele Învierii, biruința lui Cristos asupra morții. Acest timp ne adresează întotdeauna o invitație insistentă la convertire: creștinul este chemat să se întoarcă la Dumnezeu «din toată inima» (Il 2,12) ca să nu se mulțumească cu o viață mediocră, ci să crească în prietenia cu Domnul. Isus este prietenul credincios care nu ne abandonează niciodată pentru că, chiar și atunci când păcătuim, așteaptă cu răbdare să ne întoarcem la El și, cu această așteptare, arată voința sa de iertare (cf. Omilie, Sfânta Liturghie din 8 ianuarie 2016).

Postul Mare este momentul prielnic pentru a intensifica viața spiritului prin mijloacele sfinte pe care Biserica ni le oferă: postul, rugăciunea și pomana. La baza a toate se află Cuvântul lui Dumnezeu pe care, în acest timp, suntem invitați să-l ascultăm și să-l meditam cu mai mare asiduitate. Aș vrea să mă opresc aici în mod particular la parabola bogatului și a lui Lazăr cel sărac (cf. Lc 16, 19-31). Să ne lăsăm inspirați de această pagină atât de semnificativă, care ne oferă cheia prin care să înțelegem cum să acționăm pentru a ajunge la adevărata fericire și la viața veșnică, îndemnându-ne la o convertire sinceră.

1. Celălalt este un dar

Parabola începe cu prezentarea celor două personaje principale, însă cel sărac este descris într-o manieră mai detaliată: el se găsește într-o condiție disperată și nu are puterea de a-și reveni, stă la ușa bogatului și mănâncă firimiturile care cad de la masa lui, are răni pe tot corpul și câinii vin să le lingă (cf. vv. 20-21). Așadar, cadrul este sumbru, iar omul, degradat și umilit.

Scena este și mai dramatică dacă se ia în considerare faptul că săracul se numește Lazăr: un nume plin de promisiuni, care tradus înseamnă „Dumnezeu ajută”.

Prin urmare, acest personaj nu este anonim, are trăsături foarte specifice și se prezintă ca un individ căruia i se asociază o istorie personală. În timp ce pentru bogat el este invizibil, pentru noi devine cunoscut și aproape familiar, devine un chip; și, ca atare, un dar, o bogăție inestimabilă, o ființă dorită, iubită, amintită de Dumnezeu, deși condiția sa concretă este aceea a unui gunoi (Omilie la ”Sfânta Marta”, 8 ianuarie 2016).

Lazăr ne învață că celălalt este un dar. Relația justă cu persoanele consistă în a recunoaște cu grațitudine valoarea. Și săracul la poarta bogatului nu este o povară enervantă, ci un apel la a se converti și la a-și schimba viața. Prima invitație pe care ne-o face această parabolă este aceea de a deschide poarta inimii noastre în fața celuiilalt, pentru că fiecare persoană este un dar, fie cel de lângă noi, fie săracul necunoscut. Postul Mare este un timp propice pentru a deschide poarta în fața celui nevoiaș și a recunoaște în el sau în ea chipul lui Cristos. Fiecare dintre noi îl întâlnește în calea sa. Fiecare viață care ne vine în întâmpinare este un dar și merită ospitalitate, respect și iubire. Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută să deschidem ochii pentru a primi viața și a o iubi, mai ales când este vulnerabilă. Dar pentru a putea face aceasta, este necesar să luăm în serios și ceea ce Evanghelia ne revelează în ceea ce privește omul bogat. (rv - IU).

2. Păcatul ne orbește

Parabola este nemiloasă în evidențierea contradicțiilor în care se află bogatul. (cf. v.19). Acest personaj, în contrast cu săracul Lazăr, nu are un nume, este calificat doar ca „bogat”. Opulența lui se manifestă în veșmintele pe care le poartă, de un lux exagerat. Purpura cu care se înveșmânta era foarte fină, valorând chiar mai mult decât aurul și argintul, motiv pentru care era

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

rezervată divinității (cf. Ger 10,9) și regilor (cf. Jud 8,26). Hlamida îi era confecționată dintr-un in special care dădea ținutei sale un caracter aproape sacru. Așadar, bogăția acestui om era excesivă și pentru că era arătată zilnic, în mod obișnuit: „petrecea în fiecare zi cu mare fast” (v.19). În el se întrezărește în mod dramatic corupția păcatului, care se împlinește în trei momente succesive: iubirea de bani, vanitatea și mândria (cf. Omilie, Sfânta Liturghie, 20 septembrie 2013).

Apostolul Paul spune că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Tim 6,10). Aceasta reprezintă principalul motiv al corupției și sursă de invidie, certuri și suspiciuni. Banul poate ajunge să ne domine și să devină un idol tiranic (cf. Exortăția apostolică Evanghelii gaudium, 55). În loc să fie un instrument în slujba noastră pentru a face binele și a exercita solidaritatea față de ceilalți, banul poate supune lumea întregă și pe noi unei logici egoiste care nu lasă spațiu iubirii și împiedică pacea.

Parabola ne arată apoi cum lăcomia bogatului îl face să fie vanitos. Personalitatea lui se exprimă prin aparențe, arătându-le celorlalți ceea ce-și poate permite. Însă, aparența maschează un gol interior. Viața sa este prizoniera exteriorității, a celei mai superficiale și mai efemere dimensiuni a existenței (cf. ibid., 62).

Treapta cea mai de jos a acestei degradări morale este mândria. Bogatul se îmbracă asemenea unui rege, simulează ținuta unui zeu, uitând că este un simplu muritor. Pentru omul corupt de iubirea de avuții nu există altceva decât propriul „eu” de aceea persoanele care-l înconjoară nu intră în câmpul lui vizual. Rezultatul atașamentului față de bani este așadar un soi de orbire: bogatul nu-l vede pe săracul flămând, încovoiat și copleșit în umilinta sa.

Privind acest personaj, se înțelege de ce Evanghelia este atât de categorică în condamnarea iubirii de bani. «Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, sau va ține la unul, iar pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei» (Mt 6,24) (rv - AM).

3. Cuvântul este un dar

Evanghelia despre omul bogat și Lazăr cel sărac ne ajută să ne pregătim bine la Paștele care se apropie. Liturghia din Miercurea Cenușii ne îndeamnă să trăim o experiență asemănătoare celui pe care bogatul o face într-un mod foarte dramatic. Punând cenușă pe cap, preotul repetă cuvintele: ”Adu-ți aminte, omule, că țărână ești și în țărână te vei întoarce!”. Bogatul și săracul, într-adevăr, mor amândoi, iar partea principală a parabolei se desfășoară în viața de dincolo. Cele două personaje descoperă dintr-o dată că ”n-am adus nimic în lume și nimic nu putem lua din ea” (1 Tim 6,7). Până și privirea noastră se deschide spre viața de dincolo,

unde bogatul are un lung dialog cu Abraham, pe care îl numește ”părinte” (Lc 16, 24.27), arătând că face parte din poporul lui Dumnezeu. Acest detaliu face viața sa mai contradictorie pentru că până acum nu s-a spus nimic despre relația sa cu Dumnezeu. Într-adevăr, în viața sa nu era loc pentru Dumnezeu, unicul său dumnezeu fiind el însuși. Numai între chinurile de dincolo, cel bogat îl recunoaște pe Lazăr și ar vrea ca cel sărac să-i ușureze suferințele cu un strop de apă. Gesturile cerute de la Lazăr sunt asemănătoare cu cele pe care cel bogat ar fi putut să le facă, dar nu le-a făcut niciodată. Avram, totuși, îi explică: ”Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune în timpul vieții, iar Lazăr, cele rele; acum însă el este aici fericit, tu însă suferi” (v. 25). În viața de dincolo se restabilește o anumită echitate și relele vieții sunt compensate de bine. Parabola se extinde și în acest fel prezintă un mesaj pentru toți creștinii. Într-adevăr, cel bogat, care are frați încă în viață, îi cere lui Abraham să-l trimită pe Lazăr la ei ca să-i prevină, dar Abraham îi răspunde: ”Îl au pe Moise și pe Profeti, să asculte de ei!” (v. 29). Iar la obiecția celui bogat, adaugă: ”Dacă nu ascultă de Moise și Profeti, chiar dacă ar învia cineva din morți, nu se vor convinge” (v. 31). În acest fel, se vede adevărata problemă a celui bogat: rădăcina relelor lui este faptul că nu a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru l-a făcut să nu-l mai iubească pe Dumnezeu și, prin urmare, să-l disprețuiască pe aproapele. Cuvântul lui Dumnezeu este o forță vie, capabilă să trezească convertirea în inima oamenilor și să îndrepte din nou persoana spre Dumnezeu. Închiderea inimii față de darul lui Dumnezeu care vorbește are drept urmare închiderea inimii față de darul fratelui.

Dragi frați și surori, Postul Mare este timpul potrivit pentru a se reînnoi prin întâlnirea cu Cristos cel viu în Cuvântul său, în Sacramente și în aproapele. Domnul, care în cele patruzeci de zile petrecute în pustiu a învins ademenirile Ispitorului, ne arată calea de urmat. Spiritul Sfânt să ne călăuzească să realizăm un adevărat parcurs de convertire, pentru a redescoperi darul Cuvântului lui Dumnezeu, a fi purificați de păcatul care ne orbește și a-l sluji pe Cristos în frații nevoiași. Îi încurajez pe toți credincioșii să-și arete această reînnoire spirituală și prin participarea la Campaniile Postului Mare, pe care multe organizații bisericesti, în diferite părți ale lumii, le promovează ca să facă să crească cultura întâlnirii în unica familie umană. Să ne rugăm unii pentru alții pentru ca, părtași la biruința lui Cristos, să știm să ne deschidem ușile noastre în fața celui slab și a celui sărac. Atunci vom putea trăi și mărturisi în plinătate bucuria pascală.

Din Cetatea Vaticanului, 18 octombrie 2016, sărbătoarea Sfântului Luca, evanghelist”.

Otilia BĂLAȘ

Titu Maiorescu, creator de valori europene în spațiul românesc 15 februarie 1840 - 18 iunie 1917

„Influența lui Maiorescu a lucrat în sensul temeinicului. A descurajat mediocritatea și a făcut imposibilă farsa culturală”. Tudor Vianu

Dacă a existat un timp în care literatura și cultura noastră a intrat într-o ordine superioară de valori, se datorează celui căruia astăzi, la 100 de ani de la trecerea în eternitate, îi evocăm personalitatea: Titu Maiorescu.

La 22 de ani era profesor universitar, la 23 de ani decan, apoi rector, la 27 de ani scotea „Convorbiri literare”, în vara aceluiași an devenea academician - este și unul dintre fondatorii Academiei Române -, la 31 de ani era deputat, la 34, ministru!

Prestigiul și autoritatea morală a lui Titu Maiorescu revin mai stăruitor în atenția noastră în acest an, „Anul Maiorescu”, când mânuitorii cuvântului se vor apleca peste pagini din trecut ca să redescopere tot ce îndreptățește omagiul ce i se va aduce.

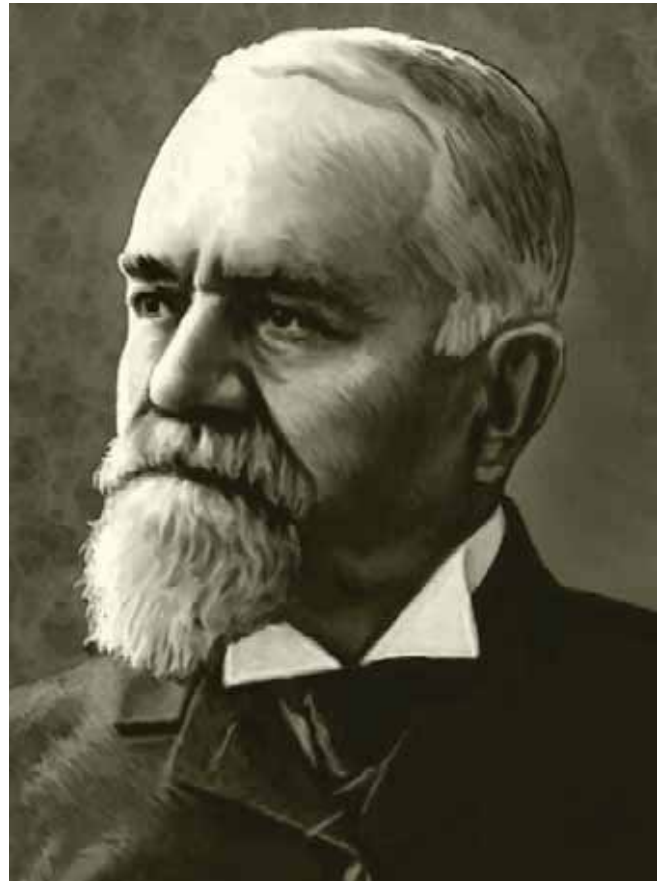
În adevăr, în lumea noastră, „într-o țară, în care jumătatea unei vieți nu e decât dezmințirea celeilalte jumătăți”, cum afirmă Lovinescu, „tăria neclintită de cuget și unitatea morală” a unui om sunt o raritate. Conștiința morală inflexibilă, principiile ferme mărturisite de Maiorescu în fapte și în viață, surprind și impun prețuirea.

A fost un spirit constructiv și, ca profesor universitar, estetician, critic literar, scriitor, orator, avocat, om politic - prim-ministru -, a contribuit la înscrierea statului român format după Unirea din 1859 pe drumul unei vieți culturale și politice de nivel european.

Reconstituirea vieții lui Titu Maiorescu este o cale prin care ne putem apropia de această personalitate excepțională, dar reconstituirea acelei „realități existențiale, care e, întotdeauna, spirituală și sufletească deopotrivă”, nu este deloc ușoară. Ca să se înțeleagă individualitatea lui Maiorescu, este determinantă cunoașterea operei sale, pentru că omul și-a dominat opera, care, astfel, „i-a păstrat vie exemplara personalitate”.

Proveniența familiei este ardeleană, străbunii erau țărani din comuna Bucerdea Grânoasă de lângă Blaj. Se numea Trifu, schimbarea în Maiorescu s-a făcut mai târziu, datorită înrudirii mamei lui Ioan Maiorescu, tatăl viitorului om de cultură, cu Petru Maior; familia se înrudea și cu Timotei Cipariu, cu Samuil Vulcan, și, se crede, cu Inocențiu Micu-Klein.

Ioan Maiorescu a studiat la „Gimnaziul Greco-Catolic” din Blaj, devenit din 1831, Liceul „Sfântul Vasile cel Mare”; rezultatele excepționale îl îndeamnă pe Samuil Vulcan, ruda sa, să obțină o bursă pentru tânărul absolvent la „Seminarul Central” din Pesta - este începutul. Episcopul Ioan Lemeny (1780-1861) va obține și o altă bursă pentru Seminarul „Sfânta Barbara” din

Viena, unde teologul blăjean își va încheia studiile. Înainte de a se înapoaia la Blaj, Episcopul Samuil Vulcan l-a hirotonit preot.

Format în spiritual Școlii Ardelene, l-a preocupat filozofia, lingvistica și istoria, domenii în care a studiat, a cercetat și a scris. Episcopul Ioan Lemeny l-a prețuit și a sperat că va face, la Blaj, o strălucită carieră teologică și didactică. De aceeași prețuire s-a bucurat și din partea Mitropolitului Alexandru Șterca Șuluțiu (1794-1867). Neașteptat, tânărul teolog se căsătorește cu Maria Popasu din Brașov, de obârșie aromână, trece munții în Vechiul Regat, unde va fi profesor, dar și diplomat al țării, din partea Guvernului revoluționar de la 1848, la Viena și Frankfurt. A rămas o figură luminoasă a timpului în care s-a fondat învățământul românesc modern în Principatele Unite.

În perioada când este profesor la Craiova, se naște Titu Liviu, în formarea căruia a avut un rol decisiv. A ales pentru fiul său cea mai renumită școală din Imperiul Habsburgic: „Colegiul Theresianum” din Viena. Alegerea era motivată: învățământul iozefinist avea ca obiectiv formarea omului prin cultură și educație, fapt

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

ce impunea la catedră profesori erudiți, dar și apostoli. Absolvirea „Colegiului Theresianum” deschidea tinerilor porți spre cele mai prestigioase universități europene.

Planul gândit de părinte nu se putea realiza decât prin Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, care acorda burse de studii tinerilor înzestrați, în cazul Maiorescu, atât lui Ioan, cât și lui Titu, tată și fiu. Mitropolitul Alexandru Șterca-Șuluțiu a fost cel care a acordat bursa fiului. Pentru menținerea bursei, „testimoniile” trebuiau să aibă calitative excepționale și, semestrial, trebuiau prezentate Mitropolitului. Pe toată perioada studiilor, Titu Maiorescu, personal, mulțumea Mitropolitului pentru posibilitatea de a învăța la un colegiu de elită.

Titu Maiorescu a fost un elev strălucit, premiul etern și șef de promoție. Înzestrat nativ cu multe calități, cu inteligență profundă și voință ieșită din comun, a reușit să-și depășească colegii, toți din familii aristocrate, chiar el, valahul, care la intrarea în colegiu nu cunoștea nici germana, limba de predare.

De la 15 ani și-a început jurnalul personal, „Însemnări zilnice”, în care și-a notat evenimentele vieții timp de zeci de ani, până cu doi ani înainte de a se sfârși. În aceste pagini se simte „oțelul voinței”, ceea ce-l face pe Lovinescu să afirme că personalitatea lui Maiorescu a fost și „opera unei discipline, a unei îndelungi modelări”.

Și-a întocmit un program de viață aspru pe care l-a respectat riguros: studia suplimentar, citea multă literatură, începând cu Homer, continuând cu literatura clasică și romantică, cânta la flaut, frecventa spectacolele de teatru și operă, scria și traducea din literatura germană pe Lessing și Klopstok. Debutul în literatură îl marchează anul 1857, când trimite la „Gazeta Transilvania” traducerea povestirii „Noapte de Anul Nou” de Jean Paul, în același timp traduce și din Charles Dickens - au fost anii când și-a format o cultură solidă. A învățat limbile europene de circulație: germana, franceza, italiana, engleza, dar și latina și greaca veche.

Va fi student la Facultatea de Filozofie a Universității din Berlin, va obține doctoratul în filozofie la Giessen, apoi, la Paris, licențele în litere și drept.

Înapoiat în țară în 1861, se stabilește la Iași, unde își va începe activitatea didactică ca profesor de liceu și profesor la Universitate.

În 1864 întemeiază societatea literară „Junimea”, care este deopotrivă curent cultural și literar, și cenaclu literar. Alături, Titu Maiorescu are ca întemeietori o grupare de tineri eminenți, cu același spirit filozofic, care s-au format la luminile Europei, cu toții uniți în dorința de a contribui la înălțarea culturii naționale: Petre Carp, Vasile Pogor, Theodor Rosetti și Iacob Negruzzi, adevăratul „spiritus rector” al societății fiind însă Titu Maiorescu.

Societatea era preocupată de probleme de limbă

și ortografie, de alcătuirea unei antologii literare și de prezentarea sistematică a unor conferințe cu teme luate din literatură, filozofie și istorie (prelecțiuni populare). Scriitorii noștri clasici au fost junimiști: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici

Junimea a intervenit energic pentru crearea unui intelectual cu o cultură europeană formată prin contact direct cu valorile Occidentului, care să contracareze improvizația și superficialitatea, să dovedească moralitate, abnegație și patriotism sincer.

Lucrărilor literare promovate de Junimea li se puneau condiția „pragului înalt”, cerința maiorească fiind „descurajarea mediocrităților”. Era o atitudine imperativă, care a rămas mereu actuală, încât în momentele de criză în cultură - ideea se poate generaliza -, ori de câte ori se simte amenințarea non-valorilor, se spune: „Înapoi la Maiorescu!”.

Cu tristețe, privind gloata mediocrităților, Maiorescu remarca: „Dunărea nu este destul de largă ca să-i despartă de Bizanț!”. Direcția nouă imprimată de Maiorescu în literatura română în cadrul Junimii era o necesitate și Maiorescu o sublinia continuu: „Căci fără cultură poate încă trăi un popor cu nădejdea că la momentul firesc al dezvoltării sale se va ivi și această formă binefăcătoare a vieții omenești, dar cu o cultură falsă nu poate trăi un popor, și dacă stăruiește în ea, atunci dă un exemplu mai mult pentru vechea lege a istoriei: că în lupta între civilizarea adevărată și între o națiune rezistentă, se nimicește națiunea, dar niciodată adevărul” (Titu Maiorescu, „Critice”, Editura pentru literatură, București, 1966, p.84).

În 1867 scoate revista „Convorbiri literare”, în care se vor publica „Pastelurile” lui Vasile Alecsandri, cele mai multe poezii antume ale lui Mihai Eminescu și din operele lui Ion Creangă și Ion Luca Caragiale, dar vor publica și scriitorii de valoare: George Coșbuc, Mihail Sadoveanu, Alexandru Vlahuță, Duiliu Zamfirescu, Ioan Alexandr Brătescu-Voinești, Alexandru Dimitrie Xenopol, Veronica Micle și alți scriitori mai puțin însemnați.

Din 1874 „Junimea” și „Convorbirile literare” se vor muta la București, odată cu Maiorescu, numit ministru în Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice.

Opera sa, în esența ei, cuprinde studii și articole, care, în cea mai mare parte, au fost publicate timp de aproape douăzeci de ani în „Convorbiri literare”: „Despre scrierea limbii române” - broșură - (1866), „O cercetare critică asupra poeziei române” (1867), „Direcția nouă în poezia și proza română” (1872), „Comediile d-lui Ion Luca Caragiale”, „Asupra poeziei noastre populare” (1868), „Beția de cuvinte”, „Neologismele” (1881), „Oratori, retori și limbuți” și altele.

Titu Maiorescu este considerat creatorul esteticii în cultura română. Pentru constituirea ideilor estetice, ape-

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

lează la filozofii antici Aristotel și Platon, dar și la Hegel, Kant și Schopenhauer, exemplificarea o face recurgând la scriitorii din literatura universală și română. Titu Maiorescu afirmă ca frumosul, arta, este manifestarea ideii în formă sensibilă, condiția materială a poeziei o reprezintă limbajul cu întreaga lui complexitate, condiția ideală este dată de conținut, care, întotdeauna trebuie să fie un sentiment, o pasiune. Cât despre moralitatea în artă, aceasta nu poate fi tăgăduită, deoarece contemplația artistică transpune pe om într-o lume impersonală, ideală.

În ceea ce privește critica, ideile lui Maiorescu au fost și au rămas hotărâtoare pentru stavila ridicată împotriva valului de mediocrități. A apreciat ca valori autentice „Pastelurile” lui Vasile Alecsandri și a avut intuiția să recunoască în Mihai Eminescu un poet de excepție, și aceasta la începuturi, doar pe baza poeziilor: „Epigonii, „Venere și Madonă” și „Mortua est”. Pe tânărul de 21 de ani îl apreciază prin afirmația: „poet, poet în adevăratul înțeles al cuvântului”.

În problemele de limbă, Titu Maiorescu a fost adeptul scrierii fonetice și cu litere latine, a îmbogățirii limbii prin neologisme, dar „numai atunci de primit când ne lipsește cuvântul în limba de până acum, iar ideea trebuie să fie neapărat introdusă”; condiția obligatorie este ca neologismele „să fie potrivite cu specificul vocabularului limbii noastre”, de aceea susține să fie luate din limba latină sau limbile romanice.

Cu rațiuni, cuvintele slavone trebuie îndepărtate din limbă și păstrate cuvintele românești: „Vom zice dar binecuvântare și nu blagoslovenie, vom zice Preacurată și nu precistă, bunavestire și nu blagoveštenie...” (Op. cit., p. 336). Dar „fără conlucrarea episcopilor nu ne putem aștepta la nici o reformă în biserică”, mărturisește îngrijorat Maiorescu, având în vedere limbajul din Biserica Ortodoxă. În Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică limbajul era diferit, ideea fiind de mult timp aplicată.

Deși nu a creat opere literare, cu excepția aforismelor, talentul de scriitor al lui Maiorescu este evident în tot ce a scris. George Călinescu apreciază articolele

polemice „Beția de cuvinte” și „Oratori, retori și limbubui”, considerându-le, capodopere de construcție”. Toate paginile scrise de criticii Junimii se remarcă prin claritatea, precizia și expresivitatea stilului. Sub condeiul lui „limba română s-a mlădiat”, încât Tudor Vianu a fost îndreptățit să sublinieze că „Nimeni nu scrisese ca Maiorescu mai înainte”.

Și, poate, nici nu a vorbit ... Cuvântul lui sonor, precis și expresiv, polemic dacă trebuia, cu o dozare bine gândită a argumentelor, impresionă prin claritatea gândirii, eleganța verbului și a gestului și punea stăpânire pe auditoriul din amfiteatre și din parlament.

Autorul teoriei formelor fără fond și al autonomiei esteticului părea distant contemporanilor, dar „Însemnările zilnice”, considerate „unul dintre cele mai importante documente interioare ale criticului, dezvăluie altceva: un spirit complicat și o intensă adâncime a trăirilor sufletești, tănuite cu mare grijă. Maiorescu a fost și el om, a trăit o viață cu bucurii, neliniști și dureri numai de el știute, cuprinse totuși în unul dintre aforismele sale: „Treapta dintâi pe care ne înălțăm e un altar de jertfă”. Dar oare numai prima treaptă?

Dacă privim în ansamblu istoria noastră, sub raport social-politic și cultural, momentele de echilibru și certitudine sunt rare, ne spune profesorul și criticul literar Eugen Negrici, poate de aceea sunt dorite și la anumite „ceasuri” ale vremii, prin anumite personalități, „biruiește gândul”. O astfel de „biruință” o înscrie numele lui Titu Maiorescu. Părintele Alexandru Ciura scria în „Unirea” Blajului: „El a fost Marele Pontif [...] ochiul lui ager nu a dat greș”.

Și pentru că drumul progresului nu e drept, „nu este nici măcar în zig-zag, ci dominat de acel principiu «corsi» și de «ricorsi»”, Titu Maiorescu este actual astăzi și va fi mereu ... Și ne bucurăm că îl avem, pentru că „La răspântiile culturii române veghează, ca și odinioară, degetul lui de lumină: pe aici e drumul”.

La o sută de ani de la stingerea din viață, peste mormântul lui Titu Maiorescu din Cimitirul Bellu se așterne recunoștința celor care cred în valorile universal-umane și civilizatoare ale culturii.

Duminica Presei

În fiecare an, a treia Duminică a Postului Mare (19 martie 2017) este dedicată presei creștine. În acest sens, tasul duminicii respective este centralizat la Episcopie, urmând ca acesta să fie folosit în vederea editării revistelor Eparhiei de Oradea. Tot în acest context precizăm că toți credincioșii noștri sunt rugați să acorde o mai mare atenție presei creștine, citirii și difuzării acesteia, chiar ajutorării ei, în măsura care se poate, pentru că ea, presa, face parte din actul de informare și cunoaștere necesar unui bun credincios.

Încheierea procesului pentru redobândirea Bisericii „Sfântul Dumitru” din Beiuș

Dragi creștini,

Sărbătoarea „Întâmpinarea Domnului nostru Isus Cristos în Templu” este atât o bucurie familială cât și una comunitară: familială căci o familie împlinește cu bucurie Legea prezentând pe întâiul său născut în Templu spre închinare lui Dumnezeu, comunitară căci, prin dreptul Simenon și prorocița Ana, un popor se bucură de împlinirea făgăduinței Tatălui ceresc care prin Fiul său va mântui lumea. Împlinire și bucurie, dar și avertisment al multor suferințe, în sufletul Mariei, Maicii Sfinte... o sabie ce-i va străpunge inima, inima de mamă.

Sărbătoarea Întâmpinării din anul 2017 aduce bucurie în sufletele noastre. Comunitatea noastră este binecuvântată de Dumnezeu și se poate aduna în pace și în credință în această biserică a „Sfinților Trei Ierarhi”. Poate înălța liber și cu vrednicie aceleași cuvinte ale dreptului Simeon: „Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, căci ochii mei văzură mântuirea Ta ” (Lc 2, 29-30), mântuirea celor care se străduiesc a trăi după cuvântul Său, iubind și împlinind dreptatea. Dacă ne gândim la momentul interzicerii Bisericii noastre în iarna cruntă din inimile înghețate ale activiștilor de odios partid în 1948, momentul acesta de liberă adunare și manifestare este unul de bucurie. Dacă ne gândim la iarna rece, dar frântă prin inimile înflăcărate ale curajoșilor revoluționari din 1989, această zi este și una a împlinirii acelor speranțe: libertate, libertate. Suntem liberi a fi ceea ce dorim: creștini. Bucurie și împlinire, dar, iată și multă suferință, căci sabia cuvântului lui Isus, sabia dreptății Sale, desparte binele de rău, dreptatea de fărădelege, iubirea nemărginită de falsitate măsurată.

Speranța Mariei și puterea ei au izvorât din adorarea Fiului ei și urmarea Sa până sub Cruce. Oare mama, pășind în urma Fiului ei, nu era apăsată ca de o cruntă și grea Cruce?! Privindu-și Fiul răstignit nu se simte și ea răstignită, cui cu cui?! Dar, cu ochii înlăcrimați stă sub Cruce și tace... Cuvintele Fiului ei: „...cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi” (Mt 10, 38-39)... se împlinesc în viața ei, a celei care se înalță, în final, cu trupul și cu sufletul la cer pentru a fi „Crăiasă peste îngeri”.

Bucurie, împlinire în toate zilele, dar suferință și speranță azi, o zi în care am căzut un pic sub cruce. Azi, 2 februarie 2017, Justiția română a considerat oportună crucificarea unei minorități creștine sub asediul unei mulțimi majoritare care striga: „răstignește-l”: procesul prin care Biserica Greco-Catolică cerea dreptatea prin redobândirea bisericii „Sfântul Dumitru” din centrul Beiușului s-a încheiat prin sentința irevocabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție care respinge cererea pângubiților în favoarea Bisericii Ortodoxe împroprietărită prin abuzul Statului în 1949. Principiul natural și biblic al proprietății private a fost încălcat prin impunerea tiranică a unui principiu intrus din sferă juridică străină, principiul majorității. Drep-

tu asupra sudorii frunții unei persoane nu poate fi înlocuit cu dorința unei majorități care „pofteste” la ea.

Mă simt, ne simțim ca un apostol alături de Maria, sub Cruce. O privim cu ochii înlăcrimați dar plini de speranță, o îmbrățișăm și-i spunem: „Ascultă-a noastre plângeri, Regină peste îngeri, Din negură te arată, Lumină dulce clară” (Mihai Eminescu, “Rugăciune”). Întâi ca Petru, în întunericul din Ghetsimani, am întins și noi mâna spre „sabie”, sabia gândului și cuvântului șocați fiind de umbrele, pas cu pas tot mai apropiate, ale întunericului. Tot ce făcuse Cristos la lumină a fost înăbușit de întuneric... Tot ce a făcut Biserica noastră, a fost uitat sau minimalizat, iar ea, Biserica, despuiată de veșmântul ei, lăcașul de cult, este considerată pe ”drept” răstignită.

Suntem noi, Biserica Greco-Catolică, fiii ei, care ne rugam pentru dezvoltarea și pacea acestei localități încă de la începutul secolului al XVIII-lea, după ce am considerat a fi demn și drept a ne uni și noi, păstrându-ne tradiția și ritul, cu Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică care subzistă în Biserica Romei. Parohul de Beiuș, Vasile Paul, din 1712 se îngrijea și de preoții uniți din zona Episcopiei romano-catolice a Oradiei.

Suntem noi, care prin dăruirea personală a episcopului Ignatie Darabant am înălțat acest sfânt lăcaș, al „Sfântului Dumitru”, în inima localității. Clopotele sale glăsuiesc recunoștință dărniceiei acestui ctitor și cheamă neîncetat poporul la rugăciune, care rodește într-un suflet iubitor și drept.

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

Suntem noi, care prin episcopul greco-catolic Samuel Vulcan în 1828 am înființat prima școală românească în acest ținut greu încercat sub domnia legii și limbii străine, și alături de lumina de început a Școlii Blajului greco-catolic, în spiritul Școlii Ardelene din inima ei, am adus lumină, am edificat o națiune și neopresiv am oferit darul cunoștinței multor suflete și intelecte, fără a ține ori impune vreo apartenență confesională.

Suntem noi, care prin episcopul greco-catolic Mihai Pavel în 1896 am înființat și Școala civilă pentru fete, pentru ca toți, în mod egal, să aibă parte de educație.

Suntem noi, care alături de voi, confrăți ortodocși, am luptat pentru unitatea și integritatea statală, și am ascultat cu emoție declarația de Unire rostită de episcopul greco-catolic Iuliu Hossu și îndemnul la continuă înțelegere rostit de episcopul ortodox Miron Cristea: „Pe cum ne vedeți azi îmbrățișați frățește, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români”. Suntem noi care am deplâns suflet lângă suflet pe fiii bisericilor noastre, Ioan Ciordaș și Nicolae Bolcaș, luptători ai unei năzuințe de neam și drepturi comune.

Suntem noi, care prin episcopul Demetriu Radu am renovat integral biserica Sfântul Dumitru în 1922, ... ca în 1948, să vă oferim, forțat, adevărat, cu mâna tremurândă și sufletul îndurerat, cheile bisericii noastre.

Suntem noi, frați ai voștri, care vă ceream în 2008 posibilitatea unei slujiri alternative. Eram și noi, un pic, acasă în casa noastră, iar voi „impuși” de Stat în ea, nu erați vitregiți și neîndreptățiți. Doar suntem creștini, fii ai aceluiși „Iubitor de oameni” și puteam, dacă ne puneam însăși predicile în practică, să coabităm ca frații.

Suntem noi, care am cerut ca măcar o dată pe an să putem sluji în Biserica edificată de episcopii noștri, pentru a-i pomeni pe ei ctitori neobosiți, dar am fost refuzați.

Suntem noi, care am pus mâna cu speranță, după cuvânt de cerșetor în casa sa, pe sabia considerată a dreptății, a Justiției române, ... o fi tocit tăișul ori Domnul știe... am înțeles ce înseamnă o nedreptate; noi care am simțit suferința unei încercări, noi care am avut năzuința unei dreptăți prin sabia justiției, ... suntem noi care am căzut un pic sub cruce.

Nu căutam satisfacție pământească și mândrie materială prin recuperarea unei atât de frumoase biserici, ci doream o împlinire a iubirii voastre, frați ortodocși, și a dreptății inerente. Nu căutam o expulzare răzbnatică a fiilor tăi, soră Biserică ortodoxă, chiar dacă ar fi avut suficiente locașuri în care să continue să se adune, ci doar o împlinire a cuvintelor episcopilor noștri, cuvântătorii Unirii de la Alba-Iulia, pentru a sluji alternativ în același loc. Frați beiușeni, când ne rugăm pentru binele orașului nos-

tru și al îndrăgitei țări, iertați-mă căci nu slujesc împreună cu slujitorii ortodocși, dar, iată, o spun, ei nu acceptă o concelebrare.

Ne cerem iertare, dacă uneori, am fost impulsivi în căutarea îndreptării noastre, noi vă oferim pacea noastră, căci suntem convinși, că atunci când veți vorbi de iubire și dreptate veți simți, în adâncul conștiinței, că ați lăsat neonorată o datorie.

Căutam dreptatea și iubirea la cei pământeni, dar am găsit Crucea. După îndemnul lui Isus, de a ne purta Crucea, acum acceptăm ca pe cele considerate definiții și reprezentative ale bisericii noastre, pietre sfinte înălțate în chip de sfânt lăcaș, să le pierdem..., să pierdem această perspectivă pământească a sufletului nostru, pentru a câștiga cele cu adevărat vitale pentru suflet, pe Cristos cel Jertfit, pacea și iubirea noastră.

Nu vom uita niciodată istoria noastră, patrimoniul nostru nici cel imobiliar, dar mai ales cultural-spiritual cultivat în interiorul acestuia. Nu vom uita că biserica „Sfântul Dumitru” e biserică greco-catolică, nu... ar fi o trădare a memoriei istorice, dar pe care nu o putem cinsti acum decât prin demnitate și iubire. Pe Cristos cel Răstignit nu îl mai căutăm între cei învinși și morți, ci îl găsim Biruitor și Înviat, tot așa noi ne regăsim în viii și victorioșii creștini în Cristos, în Biserica noastră „Sfinții Trei Ierarhi”, ca adevărată Familie și Împărăție a Lui.

Viitorul nostru nu se poate clădi pe aceste pietre, ci pe acea Piatră care este Cristos. Împărăția Sa nu este una materială, ci una din suflet pentru suflete. Ne încredințăm mijlocirii Maicii Sfinte, rugând-o să ne prezinte sufletele rugătoare în Templul ceresc. Ea să se așeze în mijlocul nostru, precum a stat în mijlocul ucenicilor întristați și bulversați și cu atingerea iubirii sale de mamă să dăruiască acum mângâiere sufletelor noastre.

Precum, apostolii, în ziua Cincizecimii, descătușați de frustrările pământești, cu amintirea celor multe și bine făcute nouă de Domnul, în istoria bogată a Bisericii noastre greco-catolice, plini de pacea, iubirea și lumina Spiritului Sfânt să ieșim în lume pentru a-l predica pe Isus, Mântuitorul nostru. Reuniunea mariană, AGRU, Familia Preasfinte Inimi a lui Isus, Oratoriul „Colț de rai”, enoriașii, suntem toți noii ucenici prin care Cristos e viu, prezent și activ în lume.

Fie ca în ziua Întâmpinării Domnului în Templu speranțele pe Cruce răstignite să se transforme în lumini sfinte, spre Domnul călăuzitoare, fie ca sufletele frustrate și suprimate să se renască prin luminată și spirituală Înviere.

Vicar parohial de Beiuș: **pr. Slobodnic Iosif**
Consiliul parohial: **prim-consilier Cozac Aurel**
Paroh de Beiuș: **pr. Zima Gheorghe Zorel**

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2017

MARTIE

Pentru evanghelizare: A veni în ajutorul creștinilor persecutați

Pentru creștinii persecutați: Să experimenteze sprijinul întregii Biserici în rugăciune și prin ajutorul material.

Alin CREȚU

METEOSENSIBILITATEA, STAREA DE ALARMĂ A ORGANISMULUI

Omul este o parte a naturii vii și a Universului. De milioane de ani au fost dezvoltate în organismul uman unele mecanisme adaptative, care au furnizat armonia dintre acesta și natură, ca rezultat a avut loc supraviețuirea omului ca specie într-un mediu constant ostil, volatil și în schimbare.

Scrierile din Babylon (4000 ani înainte de Hristos), nu sunt doar o dovadă că omul, în trecut își privea cu mare preocupare mediul și schimbările de vreme, ci, de asemenea, arată că omul a relevat legătura dintre boli și schimbările climatice. Concomitent cu efectele negative ale factorilor de mediu negative asupra sănătății s-a observat că aerul curat, lumina soarelui, apa de mare și alți factori naturali au o influență salubra asupra omului.

Stilul de viață modern, cu aer condiționat, umidificatoare și încălzitoare, ne face să suportăm mult mai greu „șocurile” date de vremea. Cu alte cuvinte, nu mai suntem pregătiți să facem față stresului provocat de vremea naturala.

Meteosensibilitatea este un strigăt de alarmă al organismului, consecința unor dereglări diverse, acumulări de toxine, tensiuni fizice (musculare) și psihologice etc., care duc la o stare generală de disconfort. Meteosensibilitatea este de 3 ori mai frecventă în cazul femeilor decât al bărbaților. Este mai des întâlnită în cazul persoanelor care locuiesc în orașe, deoarece își petrec foarte mult timp în spații închise, organismul lor pierzându-și capacitatea de adaptare la transformările impuse de vreme. Fiecare meteosensibil are un mod unic de manifestare.

Meteosensibilitatea este declanșată de câmpurile electromagnetice care însoțesc schimbările meteorologice, dar și de starea generală de sănătate. Câmpurile electromagnetice duc la variații ale tensiunii arteriale și probleme circulatorii, la dureri de cap și stări de epuizare fizică, somnolență, depresii, amețeli, dificultăți de concentrare sau insomnie, la dureri osteoarticulare. Copiii care suferă de meteosensibilitate sunt somnolenți și iritabili. Toate aceste neplăceri dispar odată ce vremea se stabilizează.

Biometeorologii au împărțit trecerea de fronturi atmosferice în faze meteorologice și au comparat datele de la fiecare fază cu înregistrările din spitale, descoperind relațiile uimitoare între vreme și problemele de sănătate. Temperatura, precipitațiile, umiditatea aerului, dar mai ales presiunea atmosferică influențează în mod negativ un număr foarte mare de oameni.

Când afară este foarte frig ori excesiv de cald, bolile latente de care suferă unii oameni se pot acutiza din cauza diferențelor bruște de temperatură și a deviațiilor de presiune atmosferică.

La persoanele tinere și sănătoase impactul schimbărilor meteorologice bruște poate trece, de cele mai

multe ori, neobservat. Dependența de vreme, anticipările meteo, durerile reumatice care-i chinuiesc pe meteosensibili nu sunt simptome ale unei boli, ci o stare care trece, se normalizează odată ce organismul se adaptează noilor condiții.

Specialiștii spun că schimbările atmosferice au influență și asupra echilibrului psihic al meteosensibililor. Toamna, anotimp de tranziție, ca și primăvara, de altfel, meteosensibilii suferă mai mult ca oricând.

În astfel de situații, cel mai indicat este să-ți păstrezi calmul, să înveți să-ți cunoști atât fizicul, cât și psihicul și, mai ales, să te informezi. Un ceai calmant, un duș cald, urmat de un masaj, parțial sau total, o lectură ușoară și plăcută pot fi cele mai puternice leacuri.

Studiile arată că dintre plantele medicinale, tratamentul cu sunătoare este cel mai indicat în asemenea perioade, deoarece planta are ca efect un tonus psihic pozitiv, vioiciune și optimism. Infuzia de sunătoare, o cană de apă clocotită peste o linguriță de plantă uscată și mărunțită are efecte calmante. Sunt indicate și ceaiurile calmante din levănțică și roiniță, tinctura de talpa-gâștii, precum și tinctura de valeriana, care contribuie la creșterea adaptabilității organismului. Florile de soc, cozile de cireș și boabele de ienupăr ajută la echilibrarea nivelului de apă din organism și-l păstrează sănătos. Aromoterapia vă poate fi de un real folos deoarece generează o stare de relaxare și, în general, de bine. Există în magazine pachete speciale cu arome ce se pot folosi în funcție de afecțiunea care vă creează probleme. Lecitina extrasă din soia, cu o eficiență triplă, este foarte utilă persoanelor afectate de meteosensibilitate deoarece intensifică funcțiile cerebrale, îmbunătățește memoria și capacitatea de concentrare. De asemenea este un suport pentru ameliorarea durerilor articulare la sportivi.

Nu stați în casă. Ieșiți și înfrunțați vremea cu mult curaj chiar dacă plouă, bate vântul și e frig. Mergeți într-un parc și răsfăță-ți-vă ochii cu coloritul unic și inimitabil al frunzișului, mergeți în piață, nu să cumpărați, ci să priviți și să simțiți în nări aroma fructelor de toamnă sau opriți-vă la gardul unei școli și priviți-i pe copiii care se joacă, nepăsându-le de capriciile vremii.

Pentru persoanele extrem de sensibile la vremea urâtă, iarna e un anotimp foarte greu, iar psihologii au clasificat chiar afecțiunea ca fiind o tulburare afectivă sezonieră. Aceasta este legată de modul în care reacționează creierul la lipsa luminii solare: atunci când este întuneric, glanda pineală începe să producă melatonină, hormonul care reglează ciclul de somn. Atunci când suntem expuși la soare, se oprește producția de melatonină și începe să fie produsă serotonina, un hormon care ajută la îmbunătățirea dispoziției.

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

Legătura dintre meteosensibilitate și anxietate este un subiect de maxim interes, pentru că nu se referă doar la persoanele cu anxietate cu manifestări patologice clare, diagnosticată și tratată de specialiști, ci și la omul obișnuit, care în timpul manifestărilor climatice extreme, cum ar fi canicula prelungită, ploile care produc inundații, variațiile foarte bruște de temperatură, resimte stări de disconfort psihic puternic, traduse prin: teamă sau neliniște fără un motiv aparent, reacții exagerate la stimuli de stres obișnuiți, insomnie, incapacitate temporară de a lua decizii etc. Anxietatea le este caracteristică tot mai multor oameni din societatea noastră fiind întreținută puternic, de către mijloacele media, care și-au făcut din schimbările climatice un subiect de prim ordin, prezentându-le în culori apocaliptice. Rezultatul: după ce un om obișnuit privește seară de seară de zeci și sute de ori câmpuri pârjolite, copaci smulși din rădăcini, tornade, șuvoaie care mătură totul în cale, nămeți cât casa sau oameni uciși de fulgere, urmarea este o stare de stres avansat, care evoluează spre stări de teamă, fără un motiv aparent. Împotriva anxietății, în primul rând, este necesar să avem grijă de igiena mintală, care să ne cruțe subconștientul de sugestiile negative din exterior, care lucrează neștiut în mintea fiecăruia dintre noi și, în timp, pot induce la persoanele mai receptive stări de teamă sau de panică, fără un motiv aparent și care se activează odată cu capriciile climatice.

Cu toate acestea, oamenii nu sunt neputincioși în a se apăra de vreme: la fel precum îți pui o pălărie să te protejezi de ploaie și frig, în același mod îți poți îmbunătăți singur starea afectivă. Atunci când simțim că dispoziția ni se schimbă: să ascultăm muzică veselă, să citim un roman bun sau să ne uităm la pozele făcute în vacanță. Dacă este posibil, luați-vă o mică vacanță și mergeți într-un loc unde e cald. Alte metode eficiente de a-ți îmbunătăți dispoziția sunt sportul, tehnicile de management al stresului sau meditația.

Vremea optimă este considerată aceea care influ-

ențează favorabil, producând buna dispoziție și are o acțiune menajantă asupra organismului, caracterizându-se prin menținerea relativ uniformă a elementelor meteorologice: umiditate moderată, viteză relativ mică de mișcare a aerului, zile senine, când temperatura medie diurnă nu oscilează cu mai mult de 2 grade C, iar presiunea – cu mai mult de 4 milibari.

Specialiștii deosebesc în prezent patru tipuri de meteosensibilitate: meteoadaptabilii nu au nici un fel de dificultate cu schimbările bruște, ei acomodându-se ușor oricăror fluctuații; la meteodependenți, influențele atmosferice se repercutează direct asupra echilibrului psihic și a stării de sănătate, ei reacționând cu irascibilitate, dureri de cap, indispoziții și tendințe depresive; anticipativii presimt modificarea vremii chiar și cu 48 de ore în avans, de pildă sub forma durerilor apărute într-o cicatrice; activarea bolilor deja existente, ca reumatismul sau dereglările sistemului neurovegetativ.

Unei treimi din locuitorii Europei nu le pasă de schimbările de vreme: organismul sănătos se descurcă bine cu variațiile climaterice și suportă fără probleme diferențele mari de temperatură. O altă treime sunt afectați ușor, adică se simt puțin mai oboșiți, iar ultima treime au probleme de sănătate importante.

Un studiu efectuat în Franța arată că atunci când temperatura zilei scădea cu 10 grade, numărul infarctelor creștea cu 13 procente. Iar când presiunea atmosferică se modifica cu 10 milibari, rata infarctului creștea cu până la 12%. Odată cu vremea, se modifică și tensiunea arterială a pacienților, acest fapt demonstrând că vremea influențează starea de sănătate.

Fulgere, căldură, ploaie, umezeală și soare – vremea, că este frumoasă sau că e urâtă, are un efect profund asupra vieții noastre. Ne influențează organismul, voința și emoțiile. În numeroase cazuri, legătura este clară și în mod cert biologică. Alteori, felul în care vremea acționează asupra noastră este obscur, dar impresionant.

Reuniunea Mariană din Oradea în rugăciune

La Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” din Oradea a avut loc, sâmbătă, 11 februarie, a.c., un moment de rugăciune a membrilor Reuniunii Mariane cu ocazia comemorării aparițiilor Sfintei Fecioare de la Lourdes.

După Sfântul Rozar, Preasfinția Sa Virgil Bercea i-a uns cu untdelemn binecuvântat pe toți cei prezenți, oferindu-le și binecuvântarea arhierască.

A urmat mai apoi Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită de către părintele Traian Dobră, preotul spiritual al Reuniunii Marine.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

Nouă zile de Rugăciune pentru unitatea creștinilor

Între 15 și 23 ianuarie a avut loc în Oradea, a avut loc între 15 și 23 ianuarie 2017, Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea creștinilor, eveniment care a reunit nouă culte din Oradea: Biserica Ortodoxă, Biserica Romano-Catolică, Biserica Reformată, Biserica Evanghelică-Lutherană, Biserica Unitariană, Biserica Penticostală, Biserica Penticostală Betania, din grupul Holiness, Comunitatea Evreilor Mesianici și, desigur, Biserica Greco-Catolică. Tema din acest an a fost - ÎMPĂCAREA.

Am trecut, în fiecare dintre cele nouă seri de Rugăciune Comună, pragul gazdelor care s-au străduit pentru ca invitații să se simtă bine, să se poată bucura de prezența Domnului și a aproapelui.

În fiecare biserică participantă s-a simțit emoția. Exprim, aici, mulțumirea tuturor pentru atitudinea reprezentanților celor nouă culte participante. În toată această perioadă aceștia s-au implicat în mod susținut, “nu doar din vârful buzelor, bifând o activitate în agendă” ci oferind cu generozitate, de fiecare dată, câte o parte din sufletul lor. Mulțumim. Domnul să vă răsplătească și să vă binecuvânteze activitatea.

Apoi, am avut cu toții de învățat din plinătatea, profunzimea și diversitatea mesajelor încărcate de înțelepciune, căldură cu teme serioase de gândire și am primit cu toții, în dar, adevărate nestemate care să ne îmbogățească sufletul.

Dacă ar fi să redau doar o mică pârțică din ceea ce am învățat aș aminti, în primul rând, constatarea unui părinte care sublinia faptul că “cea mai demnă postură a unui creștin este aceea de rugăciune în genunchi”. Am ascultat și pilda tâmplarului care a destrămat conflictul între doi frați certați de multă vreme, construind între casele lor un pod în loc de zidul pe care-l comandaseră aceștia. Am mai reținut că “dragostea lui Cristos ne obligă la acțiune și la atenție față de fratele nostru”. Am fost încurajați “să nu vâslim prea aproape de mal, să nu visăm prea mărunț și să nu încetăm să sperăm la veșnicie!”

Un pastor ne-a atras atenția la faptul că, “viața nu este doar despre: mănâncă, bea și te veselește, să ne amintim că Unul a murit pentru noi toți”.

Un alt părinte ne avertiza că “robia democrației mult trâmbițate, eliberarea de dogme, distrugerea noastră ca indivizi, familie, comunitate și națiune creează altarul morții ...”.

Și “cum se poate scăpa generația noastră de a deveni inertă și împovărată de legile materialismului care DEZUMANIZEAZĂ?”

“Vestea bună este că există soluție. NU suntem singuri în lumea rece și goală, chiar dacă lupta împotriva curentului este grea. Pentru a înțelege visul Creatorului nu este loc de logica umană sau de orgoliul competiției fiindcă totul se rezolvă, totul se

bazează pe DRAGOSTE.”

M-a impresionat mult constatarea unui părinte care atrăgea atenția asupra faptului că, “în lume, la ora actuală, sunt omorâți foarte mulți creștini și nu face nimeni precizarea dacă aceștia sunt ortodocși ori catolici, lutherani ori reformați, unitarieni ori penticostali. Și dacă la moarte se pare că suntem uniți, cine suntem noi să alegem să fim dezbinați în viață?”

Am mai învățat că, “pentru a fi credibil înseamnă să trăiești precum vorbești”. De-asemena contează “să acționăm în așa fel încât să ne putem privi ulterior în ochi unii pe ceilalți”.

Un alt pastor ne amintea faptul că “inițiativa legată de Crucea Roșie a aparținut creștinilor, la fel ca și întemeierea multora dintre marile universități ale lumii, ceea ce înseamnă că locurile unde ajung creștinii se schimbă în bine. Astfel nici omul care l-a întâlnit pe Cristos nu mai poate rămâne la fel, el devine un ambasador al Acestuia”.

Rabinul ne-a explicat cum “în limba ebraică termenul de - împăcare, reconciliere - are aceeași valoare numerică pe care o are cuvântul - rugăciune”, cele două aflându-se cumva pe același palier și în conexiune.

Nu în ultimul rând, un părinte călugăr, ne atrăgea în mod foarte impresionant atenția la importanța iubirii aproapelui, gest care ne condiționează evoluția spirituală. Nu este foarte ușor să ne achităm de această temă de casă permanentă pe care ne-a dat-o Isus însă părintele ne-a sugerat o cale concretă:

“Gândiți-vă la îndrăgostiți! Fiecare tratează cu maxim interes aspirațiile celuilalt. La fel și noi, nu-l vom putea iubi cu adevărat pe aproapele decât dacă-l așezăm pe o treaptă superioară în fața noastră, mărindu-l pe măsură ce noi ne micșorăm în fața sa. Aceasta este iubirea adevărată, să-l punem pe primul plan pe cel de lângă noi”.

O noutate a acestui an a fost evoluția, de la vorbă la faptă, punând în practică încercarea de a ajuta aproapele și astfel reprezentanții cultelor și-au încurajat eno-

(continuare în pag. 13)

Sfânta Liturghie de Ziua Bolnavului

În Duminica Fiului Risipitor, Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a slujit Sfânta Liturghie în Biserica „Sfântul Gheorghe” din curtea Spitalului de Neuropsihiatrie din Oradea, alături de părinții capelani din spitalele orădene, Sorin Crăciun, Ioan Aciu și părintele Vasile Șoptea, președintele Caritas Eparhial Oradea, cu ocazia Zilei Mondiale a Bolnavului.

Pe data de 11 februarie se sărbătorește în Biserica Catolică Ziua Bolnavului, odată cu comemorarea Aparițiilor de la Lourdes. Ziua Mondială a Bolnavului a fost instituită de Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, la 13 mai 1992, printr-o scrisoare, la cererea Consiliului Pontifical pentru Pastorația Lucrătorilor Sanitari. Ziua Mondială a Bolnavului a fost sărbătorită pentru prima dată în 1993, iar celebrarea ei solemnă a avut loc la Lourdes. Cu această ocazie Preasfinția Sa Virgil a vizitat împreună cu părinții capelani bolnavii internați în spitalele din oraș, aducând celor de pe patul suferinței alinare și binecuvântare.

La Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie au participat, pe lângă credincioși, cadre medicale și pacienții Spitalului.

Cuvântul de învățătură s-a axat pe Evanghelia referitoare la „Fiul risipitor”, Preasfinția Sa subliniind faptul că „Evanghelia de astăzi este o realitate în fiecare familie”, adresând și îndemnul „părinților să aveți răbdare cu pruncii voștri, iar pruncii să aibă răbdare cu ei înșiși”.

În contextul Zilei Mondiale a Bolnavului, au fost acordate câteva diplome și medalii cadrelor medicale, fiindu-le apreciată astfel activitatea, medicul „la patul bolnavului fiind precum Tatăl Milostiv”. Astfel au fost acordate diplome domnului asistent medical Gheorghe Chișvasi, doamnei doctor Alice Stamate, doamnei doctor Angela Mesaroș, doamnei doctor Andrada Iova, doamnei doctor Elena Moldoveanu, domnului doctor Gheorghe Carp și Asociației Medicilor Catolici „Sfântul Nicolae”.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

(urmare din pag. 12)

riașii să se gândească la cei mai puțin norocoși organizând o colectă pe parcursul evenimentului. În urma acestui efort colectiv, în care oamenii au arătat din plin disponibilitatea și mărinimia lor, s-a strâns suma de 7.540 lei, 1.500 forinți, 30 euro și 0,50 de bani, poate bănuțul văduvei din Evanghelia. Aceasta a fost donată în ziua de 31 ianuarie domnului Pașca Viorel cel care a afirmat în acel moment “se dovedește că Evanghelia nu este doar vorbită între zidurile bisericilor ci este și trăită în afară”. Dânsul a format Centrul de la Dumbrava și adăpostește peste 250 de oameni bătrâni, bolnavi, părăsiți și pe care nu-i mai primește nimeni, nici măcar statul. Unii au picioare degerate, unii sunt paralizați ori

au probleme psihice. Un mic detaliu: zilnic este nevoie aici de 200 de scutece. Dar acolo oamenii mai și mănâncă, de trei ori pe zi fac acest lucru, au nevoie de haine, medicamente, lemne și îngrijitori. Cum spunea una dintre doamnele pastor “situația noastră, de care de multe ori nemulțumiți fiind ne plângem, reprezintă pentru acești oameni un vis care nu se va împlini niciodată”. Pe steagul arborat în curtea de la Dumbrava scrie mare: DUMNEZEU POARTĂ DE GRIJĂ.

Ca o concluzie: “Unitatea este o profeție a împărăției lui Dumnezeu” iar “Unitatea în diversitate este precum o grădină frumoasă în care se armonizează flori de diverse culori.”

Laura OLOGU

INVITAȚIE: Exerciții spirituale

„Cu toate că, în Biserică, nu toți merg pe aceeași cale, toți sunt chemați la sfințenie și au primit o credință de aceeași valoare prin dreptatea lui Dumnezeu. Chiar dacă unii, din voința lui Cristos, sunt puși învățători, împărțitori ai Tainelor și păstori pentru alții, există totuși între toți o adevărată egalitate în privința demnității și acțiunii comune tuturor credincioșilor pentru zidirea Trupului lui Cristos care este Biserica” (LG 32).

Îndemnați de această misiune, Reuniunea Mariană Oradea vă invită la **EXERCIȚIILE SPIRITUALE** cu tema „Maria, exemplu de credință și apostolat”, care vor avea loc la **Seminarul Teologic Sfinții Trei Ierarhi „Vasile, Grigore și Ioan” din Oradea, Str. Parcul Traian nr. 20, în zilele de 10-11 martie 2017**, după următorul program:

Vineri 10 martie:

16:00 – Sosirea invitaților;

17:00 – Rugăciunea de deschidere și prima meditație (misiune);

Ecouri;

18:00 – Cina;

19:00 – Rugăciunea Rozariului și discuții diverse.

Sâmbătă 11 martie:

08:00 – Sfânta Liturghie, în Biserica Seminarului;

09:00 – Mic dejun;

10:00 – A doua meditație (credință);

Ecouri;

13:00 – Prânz;

15:00 – A treia meditație (vocație);

Ecouri;

17:00 - Rugăciunea de încheiere.

Să petrecem câteva momente de rugăciune și reflecție în redescoperirea misiunii comune, pentru că: „Omul este măsura tuturor lucrurilor, însă Dumnezeu este măsura tuturor oamenilor și a întregii creații. Când a primit sarcina de a da nume lucrurilor, omul a fost cooptat în lucrarea de guvernare a lumii, așadar el este măsură a tuturor lucrurilor câtă vreme rămâne legat de Cel ce i-a dat darul, sursă din care-i vin puterea, inspirația și capacitatea” (Protagoras din Abdera).

Înscrieri și informații la:

0787705267 (Otilia Balaș);

0771549231 (Florica Omilescu);

0359808670 sau **0724521877** (Victoria Negrea);

0724737226 (pr. Traian Dobrată).

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

INVITAȚIE: Întâlnirea Eparhială a Familiilor

Dragi părinți parohi,

Dragi familii din Eparhia de Oradea,

Soții creștini sunt chipul și asemănarea lui Dumnezeu, un dar prețios al bisericii particulare, iar familia, mica biserică, este chemată să manifeste și să ducă la fiecare om mântuirea în propriul ambient de viață.

În acest sens, vă invităm la **ÎNTÂLNIREA EPARHIALĂ A FAMILIILOR**, cu tema „I-a iubit până la sfârșit” (In. 13,1), care va avea loc în acest an la **CATEDRALA SF. NICOLAE DIN ORADEA, duminică, 19 martie 2017**, după următorul program:

09.30 - primirea familiilor (la Liceu)

09.50 - procesiune;

10.00 - Liturghie Arhierescă;

11.30 - reflecție (sala festivă a Liceului);

13.00 - agapă;

14.00 - dialog cu PSS Virgil BERCEA;

15.00 - rugăciune de încheiere

Dorim ca această întâlnire să fie prilej de comuniune și de rugăciune și totodată ocazie de a redescoperi valorile spirituale ale familiei. Cerem de la Domnul pentru familiile creștine harul de a menține privirea mereu îndreptată spre Sf. Treime pentru a trăi cu credință harul Sfintei Taine a Căsătoriei și de a contempla „Taina aceasta mare” care face din soții creștini semnul și întruparea legăturii care unește pe Cristos-Mirele cu Biserica-Mireasă.

Binecuvântarea Domnului să coboare peste toate familiile creștine din Eparhia de Oradea!

+ Virgil BERCEA
Episcop

Informații și înscrieri la responsabilii întâlnirii:

pr. Mihai Tegzeș (mtegzes@yahoo.it) și

pr. Mihai Vătămănelu (vatamanelumihai@yahoo.it)

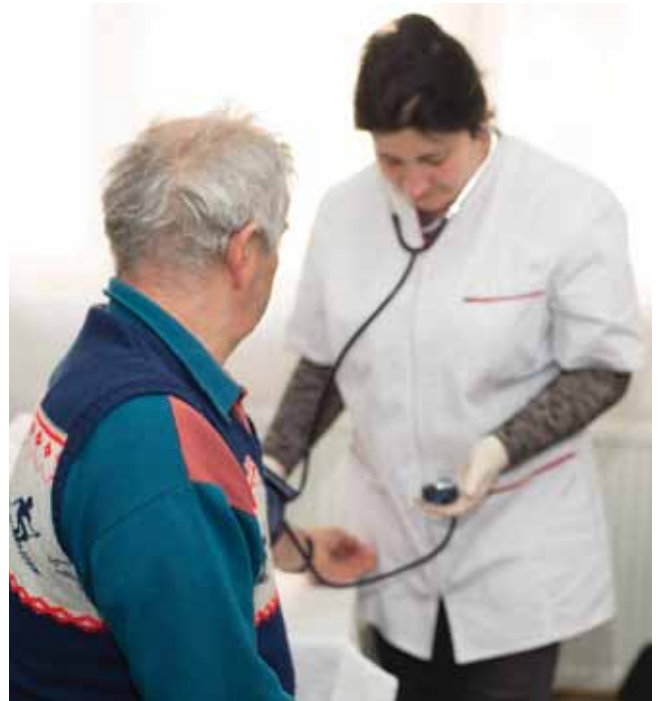
Ziua Mondială a Bolnavului 2017

Centrul de Îngrijire la Domiciliu al Asociației Caritas Eparhial Oradea a oferit gratuit măsurarea glicemiei și a tensiunii arteriale joi, 9 februarie 2017, cu ocazia celei de-a VII-a ediție a Zilei Mondiale a Bolnavului.

Această acțiune s-a adresat tuturor persoanelor cu categorii de vârstă diferită, din municipiul Oradea. Persoanele doritoare au fost întâmpinate cu căldură de către asistenții medicali și asistentul social, la sediul serviciului situat pe strada Mihai Pavel nr.2, în intervalul orar 08:00- 12:00.

Pe parcursul acțiunii s-au prezentat 61 de persoane cu vârste cuprinse între 26 și 86 de ani, dintre care 25 de bărbați și 36 de femei.

Ca în fiecare an, persoanele care prezintă un indice crescut al glicemiei și al tensiunii arteriale în urma consultației, sunt îndrumate să efectueze o vizită la medicul de familie. Comparativ cu anul anterior, numărul persoanelor la care au fost depistate probleme de acest gen a scăzut semnificativ. Dacă în anul 2016, au fost identificate 16 persoane, în 2017 au fost doar 7 cazuri. Acest fapt se datorează unui stil de viață sănătos al persoanelor consultate.

Cerasela CIORDAȘ

Hramul Bisericii din Beiuș

Luni, 30 ianuarie, a.c., Biserica Greco-Catolică din Beiuș și-a sărbătorit hramul cu ocazia prăznuirii Sfinților Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de protopopul Zima Zorel, paroh de Beiuș, alături de vicarul parohial Slobodnic Iosif și preoții din Protopopiatul de Beiuș. Corul bisericesc „Ioan Bușția”, dirijat de Boldiș Zoltan, a răspuns invocațiunilor celebranților și a încântat enoriașii prezenți cu pricesne. În cuvântul de învățătură, părintele Zorel a prezentat personalitatea celor trei Sfinți Părinți ai Bisericii, actualizând pilda și provocarea lor atât sub aspectul individual al credincioșilor, cât și sub aspect comunitar. Părintele a omagiat comunitatea beiușeană care are un istoric demn și bogat, atât datorită marilor episcopi fondatori și susținători ai instituțiilor școlare românești din Beiuș, cât și datorită preoților și enoriașilor lor care au oferit un impresionant aport spiritual și intelectual misiunii locale; ea a fost chiar o lumină constantă din cele mai vitregite timpuri luminând căutătorii de Dumnezeu, dar și cei de cultură și identitate națională pe parcursul drumului lor. La final, părintele a cerut mijlocirea sfinților prăznuiți pentru haruri și binecuvântări asupra comunității care atât individual, dar mai ales comunitar să devină lumină vie și caldă călăuzitoare spre Domnul Dumnezeu.

Astfel, Biserica din Beiuș a început prin acest moment spiritual și festiv, alături de cel ecumenic oca-

zionat de Octava de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor ținută la nivel de Beiuș tot în acest lăcaș, un nou an binecuvântat, cu provocări și deziderate.

„După momentul personal și de tihnă din timpul unei întâlniri personale și apropieri de Domnul, este timpul unei ieșiri a Bisericii în lume pentru a împărtăși adevărul și bucuria credinței în Dumnezeu”, a concluzionat părintele în interviul acordat televiziunii locale, împărtășind acestuia exemple de activități sociale și caritative atât ale oratoriului „Colț de Rai” cât și cele ale diverselor asociații religioase (Reuniunea Mariană, AGRU, Familia Preasfintei Inimi al lui Isus) existente în parohie.

Carmen ZIMA

Ziua Voluntarului Caritas - a XI-a ediție

Cea de-a XI-a ediție a Zilei Voluntarului Caritas, „Împreună pentru o lume mai bună”, a avut loc joi, 26 ianuarie 2017 în sala festivă a Liceului Greco - Catholic „Iuliu Maniu” din Oradea, în cadrul căreia au fost premiați voluntarii Asociației Caritas Eparhial Oradea, activi în anul 2016. Gazdele evenimentului au fost Denisa Here și Marcel Răzvan Costea, voluntari Caritas Eparhial Oradea.

La eveniment au participat, alături de voluntari și invitații lor, PSS Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, pr. Olimpiu Todorean, vicar general, Florica Cherecheș, deputat, Ioana Florea, din partea ASCO.

Prin această premiere am urmărit recunoașterea publică a meritelor celor mai activi voluntari. În anul 2016 din cei peste 400 voluntari aflați în baza noastră de date, 285 au fost voluntari activi totalizând un număr de 6.210 ore prestate în serviciul aproapelui. Au fost acordate 12 premii pentru implicarea în activități și programe, 3 premii speciale și premiul “Voluntarul anului 2016” după cum urmează:

Premiul CANTINA SOCIALĂ

Cantina socială este un serviciu social în cadrul căreia voluntarii pe lângă servirea efectivă a beneficiarilor, aceștia interacționează în mod direct cu beneficiarii. Într-un cadru familial, printr-o vorbă bună și un zâmbet servesc prânzul beneficiarilor și la final fac curat în sala de mese.

Premiul s-a acordat voluntarului: Andrei Horgoș.

Premiul DUȘURI SOCIALE

Fiind o activitate mai delicată, unde trebuie răbdare și empatie, unde simțul nediscriminării trebuie să fie dezvoltat, voluntarii vin pregătiți cu dorința de a le oferi cele necesare pentru igiena personale, căutând haina potrivită pentru fiecare beneficiar. Hainele sunt triate de către voluntari în funcție de sezon și acestea provin de la persoanele care fac fapte bune, donatorii noștri.

Premiul s-a acordat voluntarei: Viorica Florea.

Premiul ACTIVITATE CU COPIII DE LA IOANIȘ

La Ioaniș se realizează diferite activități cu copiii din sat. Prima voluntară de la Ioaniș se implică activ și cu dăruire în activități, ajutând copiii la teme sau organizând diverse jocuri. De asemenea se implică și în serbările și taberele organizate pentru copii. Este o prezență activă și plăcută în mijlocul copiilor, mereu cu zâmbetul pe buze, manifestând disponibilitate, responsabilitate și creativitate, punând mult suflet în ceea ce face.

Premiul s-a acordat voluntarei: Lidia Bogdan.

Premiul COLECTA DE PAȘTI

Ca și anii precedenți, voluntarii ne-au sprijinit la colecta de Paști care s-a desfășurat în trei biserici din Oradea: Mănăstirea Maica Domnului, Biserica Sfântul Nicolae și Biserica Sfânta Treime, și în 2 magazine: Carrefour Era și Selgros. Au participat 32 de voluntari, realizând un total de 243 de ore de muncă.

Premiul s-a acordat voluntarului: Marcel Răzvan Costea.

Premiul CENTRUL DE ZI GABRIELE

În anul 2016 la centrul de zi s-au implicat foarte mulți voluntari care au contribuit semnificativ în ceea ce privește acordarea de sprijin pentru dezvoltarea personală a copilului. Toți voluntarii care au frecventat centrul și-au oferit disponibilitatea cu multă dragoste față de acești copii.

Premiul s-a acordat voluntarei: Victoria Gacsadi.

Premiul VACANȚĂ DEDICATĂ VOLUNTARIATULUI

Ca elev, poți participa activității de voluntariat și pe perioada vacanței de vară. Elevii participă activ la activitățile de la Cantina socială pe parcursul verii. Atmosfera călduroasă de afară o regăsim și în sufletele acestora, care întâmpină beneficiarii asociației cu multă deschidere.

Premiul s-a acordat voluntarei: Denisa Fersigan.**Premiul COLECTA DE CRĂCIUN**

Colecta de Crăciun este o activitate deja cunoscută a asociației. La Colecta de alimente din anul 2016 s-au implicat 118 voluntari contribuind la strângerea de alimente în valoare de peste 9.000 de lei.

Premiul s-a acordat voluntarei: Andreea Munteanu.

Premiul PRIETENI PENTRU UN ZÂMBET

Ne mândrim cu echipa Prieteni pentru un zâmbet. Cei 12 voluntari clovni-doctori au realizat din luna octombrie până în luna decembrie 2016, 423 de ore de voluntariat. Meseria lor e minunată: aduc zâmbete pe chipurile celor internați la Spitalul Clinic Municipal Dr. Gavril Curteanu, în fiecare din cele trei vizite săptămânale pe care le realizează.

Premiul s-a acordat voluntarului: David Petrică.

Premiul BRADUL COPIILOR

În noua campanie Bradul Copiilor s-au implicat 29 de voluntari care au realizat 82 de ore de voluntariat. Au fost curajoși și au rezistat să țină piept frigului din decembrie pentru a strânge fonduri pentru copiii din centrele de zi. Cu ajutorul lor, s-au strâns peste 3800 de lei în această campanie.

Premiul s-a acordat voluntarei: Mihaela Roșca.

Premiul ADMINISTRATIV

Activitatea administrativă este foarte importantă pentru organizația noastră. Peste 40 de voluntari ne-au ajutat în acest an la diverse activități administrative.

Premiul s-a acordat voluntarei: Daniela Miheș.

Premiul pentru DISPONIBILITATE

Se acordă voluntarului care răspunde cu promptitudine solicitărilor asociației.

Premiul s-a acordat voluntarului: Paul Todorean.

Premiul CEL MAI ACTIV VOLUNTAR

Acordat an de an, premiul pentru cel mai activ voluntar se acordă pentru numărul de ore prestate și numărul activităților în care s-a implicat.

Premiul s-a acordat voluntarei: Cristina Diaconescu.

Premiul special VACANȚĂ DEDICATĂ VOLUNTARIATULUI

Acest premiu se acordă acelor voluntari care au oferit mai mult decât un pic din timpul lor: au organizat și participat la Tabăra de vară pentru copiii din Centrele de zi. Le-au oferit o experiență nouă copiilor și au avut ocazia de învăț foarte multe, atât voluntarii cât și copiii care frecventează activitățile centrului de zi.

Premiul s-a acordat voluntarilor: Andreea Ciuciu, Alexa Ologu, Adina Dume, Andra Ologu, Maria Gligor, Andreea Maria Pop, Celia Maria Ile, Lorena Pop.

Premiul special pentru PROMOVAREA VOLUNTARIATULUI

Premiul se acordă pentru sprijinul acordat asociației noastre în promovarea voluntariatului în rândul tinerilor.

Premiul s-a acordat voluntarei: Monica Făinărea.

Premiul VOLUNTARUL ANULUI

Pentru Asociația Caritas Eparhial Oradea, toți voluntarii sunt valoroși, fiecare își are locul lui în asociație. „Voluntarul anului” este un premiu care se acordă în fiecare an unui voluntar pentru: timpul, disponibilitatea, diversitatea activităților, numărul de ore prestate și calitatea serviciilor oferite.

Premiul Voluntarul anului 2016 s-a acordat voluntarei: Ioana Georgiana Popa.

Evenimentul a fost presărat cu momente artistice susținute de **Corul Giocoso** al Liceului de Arte din Oradea, **Ioana Alexandra Vasile**, trupa de majorete: **Bianca Mierluț, Ester Csatari-Malec, Ada Matei, Jennifer Bartok, Renata Toma, Lorena Mureșan, Bianca Iacob, Liana Popovits și Alexandra Malozsak, Sapir Barbu și Olimpiu Man, grupul copiilor de la Centrul de zi Gabrielle și Ionuț Malița, Carla Maxim și Cristina Diaconescu.**

Mulțumim Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, doamnei director **Rodica Mureșan**, pentru că ne-a găzduit evenimentul și în această seară.

Felicitări tuturor voluntarilor și deosebite mulțumiri pentru tot ceea ce au făcut pentru beneficiarii Asociației Caritas Eparhial Oradea și pentru asociație în 2016.

CARITAS

Ziua Persoanelor Consacrate sărbătorită la Oradea

„Mărturia voastră luminoasă de viață va fi ca o candelă așezată în candelabru pentru a dăruia lumină și căldură întregului popor al lui Dumnezeu”.

„Treziți omenirea, luminați-o prin mărturia voastră profetică și contra curentului!”.

Papa Francisc

Ziua Persoanelor Consacrate se sărbătorește an de an în Oradea în una dintre Episcopiiile Greco-Catolică sau Romano-Catolică. Anul acesta de Sărbătoarea Întâmpinării Domnului a avut loc la Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae”, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită de Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic și Excelența Sa Lászlo Böcskei, episcopul romano-catolic, alături de un sobor de preoți, la care au participat persoanele consacrate de pe întreg cuprinsul celor două Episcopii.

Cuvântul de învățătură a fost transmis de către Preasfinția Sa Virgil Bercea care a evidențiat referitor la Pericopa Evanghelică a zilei trei cuvinte: Așteptarea, Dăruirea și Lumina.

„Așteptarea – să reușim să-L așteptăm Zilnic pe Isus”.

„Dăruirea – așa cum Maria L-a dăruit pe Isus, așa putem dăruia și noi zilnic câte ceva”.

„Lumina – Lumina care este Isus Cristos, dar această lumină poate fi fiecare dintre noi”.

De asemenea, Preasfinția Sa a subliniat și misiunea

persoanelor consacrate: „Cât de mult dăruiesc persoanele consacrate tuturor – ei oferă lumină, fiind o binecuvântare pentru noi, disponibili să ofere oricând, orice”.

În cadrul Sfintei Liturghii a avut loc și reînnoirea voturilor persoanelor consacrate. Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de către elevii claselor „Step by Step” ale Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”. Mai apoi a avut loc un moment de agapă fraternală, urmat de un program de fraternitate în care persoanele consacrate au putut socializa, întâlnirea dovedindu-se a fi un mijloc de a aprofunda propria chemare, dar și de a experimenta comuniunea dintre persoanele consacrate, întâlnirea încheindu-se cu rugăciunea finală în jurul orelor 15.00.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

Instalarea noului preot paroh în Parohia Haieu

În duminica Fiului Risipitor, Parohia Greco-Catolică din Băile „1 Mai” (Haieu) s-a bucurat de sărbătoarea primirii noului său păstor.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de către părintele protopop al Oradiei, Gavril Buboii, alături de părintele Vasile Pâncotan, părintele Claudiu Ardelean și părintele Ștefan Madarași. În cadrul Sfintei Liturghii s-a citit decretul de numire a părintelui Ștefan Madarasi ca paroh al comunității. Părintele protopop încredințându-i noului paroh Crucea, Sfânta Evanghelie și cheile Bisericii.

La sfârșitul Sfintei Liturghii a avut loc un moment de mulțumire adusă părintelui Vasile Pâncotan pentru dăruirea cu care a slujit timp de 20 ani credincioșii Parohiei Haieu.

Noului slujitor îi dorim păstorire rodnică, purtând turma încredințată dânsului spre mântuire!

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

Preafericitul Lucian, la ceas aniversar

România și întreaga națiune română a primit cu mare bucurie ridicarea la demnitatea de cardinal a Preafericitului Părinte Lucian Mureșan, Întâistătorul Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică.

Anunțul a fost făcut de papa emerit Benedict al XVI-lea în data de 6 ianuarie 2012, la sfârșitul sfintei Liturghii. Atunci, Suveranul Pontif anunța numirea a 22 de noi membri ai Colegiului Cardinalilor, care provin din diferite părți ale lumii. Referindu-se la Întâistătorul Bisericii Române Unite, Suveranul Pontif a spus: „Am decis să ridic la demnitatea de cardinal un venerat episcop, care își desfășoară slujirea de păstor și părinte al unei Biserici”.

Preafericirea Sa, declara în acele zile:

„Această demnitate reprezintă un semn al recunoașterii importanței Bisericii Române Unite și a rolului ei în formarea conștiinței naționale și în promovarea valorilor creștine în sânul neamului nostru. (...)”

Numirea de către Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea a Întâistătorului Bisericii Române Unite drept cardinal al Sfintei Biserici Catolice onorează Biserica din România și, în mod cu totul deosebit, Biserica noastră, Biserica de tradiție răsăriteană în deplină comuniune de credință cu Sfântul Scaun Apostolic al Romei, precum și întreaga națiune română. Această demnitate reprezintă un semn al recunoașterii importanței Bisericii Române Unite și a rolului ei în formarea conștiinței naționale și în promovarea valorilor creștine în sânul neamului nostru. (...)”

Această numire consider că este adresată în primul rând jertfei martirilor și a întregii noastre Biserici, care au plătit cu sângele prețul fidelității față de Cristos și față de Biserica Sa. Este grăitor în acest sens să ne gândim la cuvintele Papei Pius al XII-lea adresate Bisericii Greco-Catolice din România în Scrisoarea Apostolică „Veritatem Facientes” din 27 martie 1952, în plină prigoană comunistă, prin care Papa săruta în chip spiritual lanțurile celor întemnițați pe nedrept, episcopi și preoți ai acestei Biserici. Pentru mine personal este o mare onoare și o nouă responsabilitate în sânul Bisericii noastre, dar și al Bisericii Universale. (...)”

Preafericitul Lucian Mureșan devenea astfel cel de-al treilea cardinal român, după cardinalul Iuliu Hossu și cardinalul Alexandru Todea. Cardinalul Iuliu Hossu fiind creat cardinal „in pectore” la 28 aprilie 1969 de către papa Paul al VI-lea, iar cardinalul Alexandru Todea la 28 iunie 1991 de către papa Ioan Paul al II-lea.

În cadrul Consistoriului Ordinar Public din 18 februarie 2012, Papa Benedict al XVI-lea a creat 22 de noi cardinali ai Bisericii Catolice, printre care și Arhiepiscopul Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică.

Consistoriul a avut loc în Bazilica Sfântul Petru din Vatican. La momentul liturgic indicat, fiecare cardinal a urcat la altarul Confesiunii Sfântului Apostol Petru, unde a primit bereta roșie, simbol al dăruirii până la vărsarea sângelui din dragoste față de Biserică, inelul de cardinal, având încrustate figurile Sfinților Apostoli Petru și Pavel, și o stea ce o reprezintă pe Maica Domnului, precum și decretul de numire, conținând numele bisericii al cărei

titular devenea noul cardinal și care pentru Preafericitul Lucian este biserica Sfântului Atanasie de la Roma.

În după-amiaza zilei de sâmbătă, 18 februarie, noul cardinal, Preafericirea Sa Lucian, a primit în foaierea Aulei Paul al VI-lea din Vatican și a binecuvântat sutele de credincioși veniți cu acest prilej din România din toate eparhiile greco-catolice, precum și din diaspora.

La acest moment istoric pentru Biserica Română Unită cu Roma și pentru întreaga țară au fost prezenți importanți reprezentanți ai vieții politice din România.

În seara aceleiași zilei a fost organizată o recepție oferită de Ambasada României pe lângă Sfântul Scaun în cinstea noului Cardinal Român, ocazie cu care Excelența Sa, Ambasadorul Bogdan Tătaru-Cazaban, a exprimat aprecierea Statului Român pentru această numire care onorează întreaga națiune română. Cardinalul Lucian, în discursul rostit cu această ocazie a mulțumit distinselor autorități prezente și tuturor invitaților.

Duminică, 19 februarie 2012, Papa Benedict al XVI-lea a celebrat Sfânta Liturghie în Bazilica Sfântul Petru împreună cu noii cardinali. Suveranul Pontif de atunci a subliniat, în cuvântul său de învățătură, aspectul universalității Bisericii Catolice, care se exprimă și prin celebrarea acestui Consistoriu, invitând noii purpurați la o adâncă conștientizare a misiunii la care sunt chemați în slujirea poporului lui Dumnezeu și în spirit de colaborare cu urmașul Sfântului Petru.

Tot în cursul zilei de duminică, la tradiționala rugăciune „Angelus”, Benedict al XVI-lea s-a adresat sutelor de pelerini prezenți la Roma pentru această sărbătoare, rostind în limba română: „Salut pelerinii de limbă română veniți la Roma pentru Consistoriu. Rugăciunea la Mormintele Apostolilor să vă întărească credința și entuziasmul de a vesti Evanghelia”. La agapa organizată cu acest prilej la Colegiul Pontifical Ucrainean „Sfântul Iosafat” de la Roma, Preafericirea Sa Cardinalul Lucian, a mulțumit mulțimii de pelerini prezenți.

Luni, 20 februarie, în Aula Paul al VI-lea din Vatican, Benedict al XVI-lea a acordat o audiență generală noilor Cardinali și tuturor pelerinilor provenind din întreaga lume prezenți în Cetatea Eternă pentru acest eveniment. Eminența Sa, Cardinalul Lucian, i-a mulțumit Sfântului Părinte pentru această mare onoare acordată Bisericii Greco-Catolice și României, oferindu-i în dar o icoană a Bunului Păstor.

Papa emerit, adresându-se Întâistătorului Bisericii Române Unite și credincioșilor prezenți, a rostit din nou în limba română următoarele cuvinte: „Salut cu bucurie pe Preafericirea Sa Lucian Mureșan și pe voi toți, credincioși din România, care ați dorit să vă strângeți în jurul iubitelui vostru Păstor, pe care l-am creat cardinal. Împreună cu voi salut întregul popor român și Patria noastră, legată acum și mai mult de Sediul Sfântului Petru! Binecuvântarea mea să vă susțină mereu”.

Întru mulți și fericiți ani, Preafericite Părinte!

Campania 2% continuă

Stimate domnule, / Stimate doamnă,

Ne face plăcere să vă anunțăm că proiectul Casa Frențiu a fost finalizat iar casa destinată persoanelor vârstnice singure va fi deschisă în acest an. Dorim să vă mulțumim pentru încrederea pe care ați acordat-o organizației și pentru direcționarea a 2% din impozitul pe venituri pentru realizarea Casei Frențiu.

În acest an, dorim să vă propunem un alt proiect inedit și de mare importanță pentru organizația noastră: construirea unei clădiri în care să se desfășoare activități destinate copiilor care provin din familii defavorizate, un Centru de zi pe care dorim să îl construim în Județul Bihor. Centrul va oferi o masă caldă, sprijin pentru învățare și efectuarea temelor, precum și pregătire pentru viață pentru 80 de copii, în fiecare zi.

Clădirea Centrului de zi în care mănâncă și învață zilnic 80 de copii trebuie reconstruită deoarece spațiul în care funcționează în prezent nu este adecvat desfășurării optime a activităților mai sus menționate.

Prin urmare, vă propunem un proiect a cărui valoare totală este de 300.000 euro, din care avem asigurată finanțarea de 270.000 euro din fonduri externe, iar suma de 30.000 euro trebuie să o obținem de pe plan local.

Sprijinul dvs. este necesar pentru a putea strânge suma pentru cofinanțarea proiectului. Dacă noi nu vom reuși să adunăm această sumă, vom pierde finanțarea și, astfel, 80 de copii vor pierde, nu doar o masă caldă pe zi ci și speranța unui viitor mai bun.

ATENȚIE!

Doar în acest an pot și pensionarii să direcționeze 2%!

(Datorită faptului că anul trecut pensiile au fost impozitate și din acest an nu se mai impozitează!)

Vă rugăm să completați formularul 230 pe prima pagină, la punctul I cu datele dvs. din cartea de identitate, să îl semnați în partea de jos și să îl aduceți la sediul asociației, în Oradea, str. Ep. Mihai Pavel nr. 3 sau să îl depuneți dvs. la Finanțele de care aparțineți.

CARITAS

1,5 Lei